

Vakantie op Kreta in 2006

In mei organiseerden we een wandelvakantie aan de zuidwest kust van Kreta. Wij hebben daar in de omgeving van Loutro zo genoten van onze wandelingen en wilden graag anderen mee laten genieten. Bij de eigenaren van Limani hadden we kamers gereserveerd en ook het ontbijt, het lunchpakket en het avondeten zouden zij regelen.

Toen we met een aantal van onze gasten in Chora Sfakion stonden te wachten op onze taxi boot uit Loutro, waren we blij verrast dat Manoussos, de visser ons kwam halen met zijn bootje. Hij laadde onze bagage in zijn bootje, hielp ons instappen en daar gingen we. Nu eens niet met de veerboot naar Loutro, maar met een klein vissersbootje. Als verrassing liet Manoussos ons nog een mooie grot zien aan de kust.

Heel indrukwekkend. Hij vertelde dat er veel van die grotten aan de zuidkust zijn en dat waarschijnlijk in een aantal grotten ook nog waardevolle dingen verstopt liggen. Spannend!!!
's Avonds ontmoetten we ook de andere 2 wandelaars, die al een dag eerder waren aangekomen. We waren bijna compleet, een jongeman zou over 2 dagen aankomen.

Marmer Beach

Op de 1^e dag van de wandelweek stond de wandeling naar Marmara Beach, Aradena kloof en Livaniana op het programma. Een wandeling van ongeveer 10 kilometer, vanaf Loutro, langs Phoenix en dan verder via het (smalle) E-4 pad over de kliffen naar Marmara Beach.

Hier liepen we Aradena kloof in tot de afslag naar het kleine dorp Livaniana en dan weer terug naar Loutro. Zoals altijd in deze tijd van het jaar was het al echt zomers aan de zuidkust. Blauwe hemel, volop zon, niet te heet en heerlijke frisse lucht. In deze omgeving zijn geen asfaltwegen, Loutro is niet bereikbaar per auto, dus er zijn maar heel weinig auto's. Het meeste transport wordt gedaan met de kleine vissersbootjes of op de oude Kretenzische manier: te voet.

Imbros kloof

Op deze dag hadden we een gemakkelijke wandeling: de Imbros kloof. We gingen met de veerboot naar Chora Sfakion en stapten hier in de bus naar Imbros, bij de Askifou hoogvlakte.

Bij de taverne van de oude man Spiros zijn we uitgestapt voor een lekkere Griekse koffie. Hier ontmoetten we ook onze laatste deelnemer aan de wandelvakantie, die met de bus vanuit Vrisses.

Vlakbij de taverne liepen we over een pad langs de bloemenvelden in de richting van de kloof. De Imbroskloof is 's morgens nog grotendeels in de schaduw. In deze tijd van het jaar was het nog erg rustig in de kloof. We genoten van de bijzondere natuur hier: de bloemen, de grillige rotsen, de eeuwenoude bomen en natuurlijk de geiten die we onderweg tegenkwamen.

Bij "Checkpoint Charley" hielden we een korte lunchpauze. De dames waren blij dat daar ook een toilet was, maar de luxe hiervan was echt niet meer dan die van een dikke boom.

Via de asfaltweg liepen we in de richting van Chora Sfakion en Arno is sneller gaan lopen, want hij moest nog naar Imbros om de koffer van onze laatste wandelgast op te halen bij Spiros. Gelukkig kreeg hij een lift van een vriendelijke dame naar de parkeerplaats in Chora Sfakion, waar onze huurauto stond. Hiermee is hij snel heen en weer gereden en was hij weer op tijd terug om met ons met de boot naar Loutro te gaan. De route langs de asfaltweg naar Chora Sfakion is niet de mooiste route, maar in goed gezelschap viel het erg mee.

Anopoli en Aradena

Op zaterdag stond er een stevige wandeling op het programma: van Loutro via Anopoli, naar Aradena en via de Aradena kloof naar Livaniana en dan weer terug naar Loutro.

Na een stevig ontbijt en rugzakken vol met water, eten voor de lunch en niet te vergeten de zonnebrandlotion, gingen we al vroeg op pad.

Vooraf het begin van deze wandeling was spannend: \pm 600 meter bergopwaarts. Het smalle wandelpaadje gaat zigzag bergopwaarts en we zagen Loutro steeds kleiner worden.

Het uitzicht vanaf het kerkje Agia Eikaterina bij Anopoli is schitterend en zeker de moeite van de klim waard. Aan de ene kant de zee met Loutro en aan de andere kant de hoogvlakte van het dorpje Anopoli.

Via het oude pad (de kalderimi) liepen we naar de Baileys brug over de Aradena kloof. Af en toe hoorden we een vreselijk lawaai, als er een auto over de brug reed. Aan de andere kant van de kloof liepen we door het bijna verlaten dorp Aradena naar het 2000 jaar oude ezel pad. We liepen zig zag bergafwaarts en zagen beneden in de kloof een zelfde pad aan de andere kant van de kloof. Voordat de brug gebouwd werd (in 1986) liepen de bewoners uit deze omgeving via deze paden naar Anopoli of verder.

Het eerste gedeelte van de Aradena kloof was niet zo bijzonder. Vooral onder de brug lag veel afval. Ook het lawaait van verkeer dat over de brug reed was oorverdovend als je er onder liep. Al gauw lieten we de drukte achter ons en hoorden we alleen maar geitenbellen, vogels en bijen. De kloof werd smaller en vooral mooier en ongerept.

We bleven vaak staan om te genieten van de ruigheid van de kloof met de immense rotsblokken. Hoewel je maar in een richting kan lopen is de route wel aangegeven met rode stippen en soms was dat heel handig. Op sommige plekken waren de rotsblokken zo hoog dat je moeilijk kon zien waar je langs moest. Dan waren we blij als we een rode stip zagen en we langs een minder moeilijke doorgang verder konden. sommige plekken had men touwen gespannen als extra houvast.

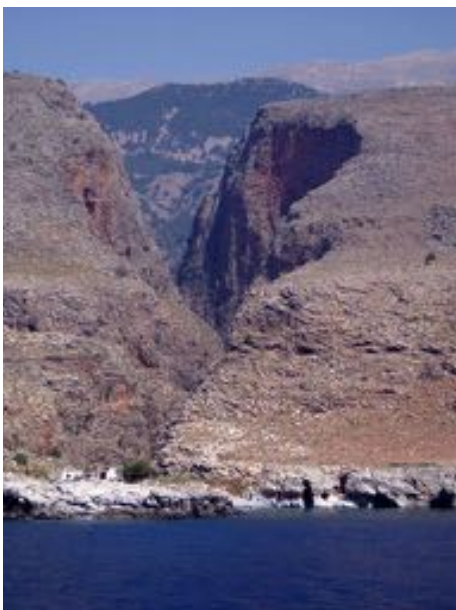
Toen we bijna op de helft van de kloof liepen zagen we links voor ons al de grote olijfboom met daarachter het pad naar Livaniana. Onder de olijfboom konden we prima lunchen in de schaduw. Het was nog maar mei, maar hier in de kloof, uit de wind was het al behoorlijk warm. Na een heerlijke lunch en een verplichte insmeerronde met zonnebrandcrème verlieten we de kloof en liepen we bergopwaarts in de richting van het dorpje Livaniana.

Tegenover ons, aan de andere kant van de kloof zagen we de nesten van de gieren. In het dorp zagen we alleen de oude vrouw Chryssoula die een van haar geiten aan het melken was. Met het uitzicht op Phoenix daalden we af in de richting van Loutro. Na het geklim en geklauter in de kloof was dit een piece of cookie. Moe, maar vol van mooie indrukken ploften we op ons terras: tijd voor een douche en een koele drink.

Samaria kloof “easy way”

De zondag was een rustige wandeldag. We deden de “easy way Samaria kloof”. Met de veerboot voeren we vanaf Loutro naar Agia Roumeli. Een mooie tocht van ongeveer 45 minuten langs Phoenix, met Livaniana in de verte, Lykos, Marmer Beach en Agios Pavlos.

Er waren niet veel mensen aan boord. De meeste wandelaars lopen de Samaria kloof vanaf de Omalos hoogvlakte naar beneden en stappen in Agia Roumeli op de veerboot. De veerboot voer verder naar Paleochora en wij stapten uit en liepen in de richting van de kloof.

Door het (nog) rustige dorp vonden we al snel de ingang van de kloof, waar we bij het

loket een kaartje kochten. Dit kaartje mochten we niet kwijtraken, want ook als we weer terugkwamen moesten we dit kaartje laten zien. Op deze manier was men er zeker van dat iedereen die in de kloof liep er ook weer uit was. Het begin (of eigenlijk het einde) van de kloof was breed en open, met grote witte kiezels, een smal riviertje met kleine bruggetjes of planken erover heen.

Na ongeveer een uurtje waren we bij het smalste gedeelte van de kloof, de Sideres Portes. Het was bijzonder indrukwekkend, meters hoge rotswanden 3 meter uitelkaar. Je voelt je daar heel klein. In het bos vlakbij hebben we bij een van de vele picknicktafels onze lekkere lunch gegeten en genieten van het verse koele bronwater in de kloof. Er zijn veel tappunten waar je je waterfles kunt navullen.

Via dezelfde weg liepen we weer terug naar het dorp, maar wat een verschil met de heenweg. Het was nu zo druk met wandelaars die in de ochtend gestart waren op de Omalos hoogvlakte en die waren nu ook allemaal bij het smalste gedeelte aangekomen en die moesten ook allemaal naar de boot.

In Agia Roumeli waren de terrassen van de tavernes vol met vermoeide, dorstige en hongerige wandelaars. Bij ons viel de vermoeidheid heel erg mee, wij hadden maar ongeveer 15 kilometer over vrij vlak terrein gelopen.

We hadden bij de kiosk al bootkaartjes gekocht en konden al snel weer de boot op voor onze terugreis naar Loutro. Op de terugweg hebben we onze gasten al een beetje voorbereid op de wandeling van overmorgen: via Marmara Beach en Agios Pavlos naar Agia Roumeli.

Sweet Water Beach

Op maandag bleven we in de buurt van Loutro en maakten we de wandeling naar Sweet Water Beach, 3 kilometer vanaf Loutro. Deze route liep helemaal langs de kust en is een onderdeel van het Lange Afstandswandelroute E4.

Deze route begint in West Europa, in Spanje en eindigt in het zuidoosten van Kreta bij Zakros en gaat dan verder op Cyprus.

Het pad is vrij smal en op sommige plekken loop je op een zandpaadje, met naast je een afgrond met rotsen en zee.

Onderweg is er nergens schaduw, dus een petje of hoed was echt nodig. Na ongeveer een uur waren we al bij Sweet Water Beach.

We waren rond lunchtijd weer terug in Loutro en hadden na onze laatste lunch hier nog een heerlijke vrije middag om te relaxen en ons voor te bereiden op de laatste, stevige wandeling van deze week.

Agios Pavlos

Op dinsdag, de laatste wandeldag, vertrokken we 's morgens vroeg vanaf Loutro en liepen we in de richting van Phoenix en Lykos. Hier liepen we weer over het E-4 pad langs de kust, via de kliffen in de richting van Marmer Beach en het einde van de Aradena kloof. Hierna liepen we via de strandtaverne en de kleine vakantiehuisjes bergopwaarts over het E-4 pad naar Agia Roumeli.

We zagen links van ons in de diepte de zee en met de zon (nog) in de rug was het een mooie wandeling. Bij de afslag naar het dorp Agios Ioannis zagen we recht voor ons de oude Agios Pavlos kerk op het strand. Via het smalle pad, over het fijne Sahara zand liep het niet echt gemakkelijk.

Dit woestijnzand waait naar Kreta met de sterke zuidenwind. Ook vandaag was het behoorlijk warm en ook het zand was heet. Zo heet, dat de zool van de wandelschoen van een van onze gasten losliet.

Gelukkig waren we vlakbij de taverne van Agios Pavlos en daar heeft Arno provisorisch de zool met touw en een veter vastgemaakt. We hoefden nog maar 45 minuten te lopen, dus dat zou wel gaan.

Na een welverdiende lunch gingen we weer op weg, door het hete woestijnzand. In Agia Roumeli hadden we nog tijd genoeg voor een koele drank, voordat we met 15 kilometer in de benen met de veerboot weer terug gingen naar Loutro.

Op woensdag vertrokken we uit Loutro en gingen onze gasten terug naar Nederland en wij bleven nog 2 weken op het mooie Kreta.

We gingen op weg naar het westen, naar Skoutelonas, een klein dorpje bij Kolimbari, waar we vorig jaar ook al een aantal dagen bij Karmi een kamer hadden gehuurd.

We hebben heerlijk gewandeld in de omgeving van Kolimbari. We bezochten de grot van de Agios Johannes, de kluizenaar in Spilia en het dorp Afrata.

Ook waren we nieuwsgierig naar het dorp Rodopos en zijn hier met de auto naartoe gereden. Op een van de terrassen op het dorpsplein raakten we in gesprek met een vrouw die ons (in goed Engels) vertelde dat Rodopos een leuk dorp was en zij wilde ons graag bij haar thuis uitnodigen voor een drankje.

Samen met haar vriendin liep zij voor ons uit naar haar huis. Het was vlak bij zei ze. We hadden al geleerd dat het heel onbeleefd was om op Kreta iets te weigeren en we volgden de dames braaf door allerlei smalle straatjes. Ik zei tegen Arno dat ze ons misschien wel ontvoerden. Eindelijk kwamen we bij een heel oud huisje, waar het binnen heel erg donker was.

De vriendin was opeens verdwenen en binnen in het huisje hoorden we wat gekreun en gestommel, maar volgens de vrouw was het niets bijzonders: het was haar zieke vader die in een kamertje in bed lag.

We mochten doorlopen naar het balkon en dan zou zij een kopje koffie maken voor ons. We liepen langs de keuken naar het kleine balkonnetje en wat ik onderweg zag... het was overal zo vies! Potten en pannen met etensresten en lepels stonden overal. Ik zei tegen Arno dat we de koffie niet mochten drinken, we konden er wel ziek van worden.

Toen ze even later met de koffie op het balkon kwam heb ik gelijk gekeken waar ik de koffie in een plantenbak kon gieten. Even later kwam ze ook nog een glaasje raki brengen. Ik heb deze ook weggekiept, maar Arno heeft hem opgedronken: het heeft zoveel alcohol, daar wordt je niet ziek van.

Zo snel als de beleefdheid het toeliet namen we afscheid van de vrouw en zijn we op zoek gegaan naar het plein, waar onze auto stond. Deze ervaring zullen we niet snel vergeten.

De laatste dagen van onze vakantie waren we weer in Georgioupolis, waar we bij Giannis en Nicky weer in onze vertrouwde kamer sliepen.

We hebben hier in de omgeving niet alleen geluierd, maar ook nog gewandeld en hebben nog Chania en Rethymnon bezocht.

En ook deze vakantie ging weer veel te snel voorbij. Maar in oktober staat de volgende vakantie al weer gepland, we komen terug!